

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa [...] "S." Spółki Jawnej w likwidacji w K.
przeciwko Skarbowi Państwa-Naczelnikowi Drugiego Urzędu Skarbowego w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentującej Skarb Państwa, kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia

prawnego dotyczącego wykładni art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 71b u.p.e.a. Zdaniem skarżącego, z powołanych przepisów wynika, że nie tyle dają one urzędowi skarbowemu uprawnienie do wystawienia administracyjnego tytułu egzekucyjnego, ile raczej nakładają na niego tego rodzaju obowiązek, a zatem niewystawienie tego tytułu jest bezprawne, co może prowadzić do odpowiedzialności Skarbu Państwa. Kwestia ta nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, na etapie postępowania upadłościowego dłużników odpowiedź na to pytanie byłaby bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak bowiem przyjęły sądy *meriti*, a nie zostało to zakwestionowane w skardze kasacyjnej, nawet wystawienie takiego tytułu egzekucyjnego nie zmieniałoby charakteru wierzytelności, a w konsekwencji nie zmieniałoby jej przynależności do konkretnej grupy w kolejności zaspokajania wierzytelności. Po drugie, interpretacja powołanych przepisów nie budzi wątpliwości. Z art. 71b u.p.e.a. jasno bowiem wynika jedynie kompetencja organu do wystawienia takiego tytułu, a nie jego obowiązek. Brak powołania w skardze kasacyjnej rozbieżnych stanowisk w doktrynie czy orzecznictwie na tym tle wskazuje, że przedstawiona wątpliwość interpretacyjna ma wyłącznie charakter subiektywny i dotyczy skarżącego, a nie jest obiektywnie występującym problemem wymagającym rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.